

29

AK-

na tomto čísle nikdo a s nikým nespolupracoval, vyhřezlo z močové trubice postiženého

O holení ženského přirození

Holit Venušin pahorek jakýmkoliv způsobem je vulgární, odporný a nestoudný společenský zlovyk! Znamená to prznit ženství a zabíjet sexualitu. Není to nic než estetický nezdar, vzešlý z rozkazu kosmetických firem, znásilňujících onu rozkvetlou část ženského těla. Tak je pučící květina ponížena na úroveň kýče. A jak má zahradní trpaslík uspokojit muže, který po těžkém dni hledá útěchu pokládavši hlavu na teplý kožíšek. Každý muž je v hloubi duše zahradníkem a rozrývat mu jeho zahrádku tak sprostým způsobem není výtržnictvím, ale zločinem, zdaleka převyšujícím

ty všeobecně známé, proběhnuvší celým dvacátým stoletím. Navíc, co zde strojky pohledají v době, kdy se tak brojí proti pedofilii?

Filozofie Čitimačů, severoamerické indiánského to kmene říká, že bujně zarostlé ohanbí je dokladem dovršeného ženství a posvěcením počátku života. Brát si příklad těchto kulturně mimořádných rudochů, ne firmy Avon, je jediným imperativem, který vedle konání dobra tu od nás můžete dostat. Tmavá místa na tělesných entitách jsou tím prvním, co přitáhne zrakovou pozornost. Proč se tedy této svůdné záležitosti zbavovat? Proč znesnadňovat akt, který celou svou podstatou brání lidskému rodu, aby se stal ohroženým? Zdalipak víte, dámy, kdo první s nechutnou depilací přišel. Prostitutky, správně. Nečiňte se jimi a nechte pahorek bohyně lásky Venuši zasvěcený zvolna zarůst. Kde jsou stromy, tam je život a pohled na vyhřezlé stydké pysky opravdu není ničím pěkným. Pak je lépe tahat tygra za ocas, než ničit si vkus pohledem do mezinoží takto postižené dívky. Mezi námi, já osobně nic krásnějšího než pohled na tmavě se rýsující flíček pod bílými kalhotkami dosud neviděl. A to jsem byl i v Alpách. Zastříhovat do stupidních proužků, čtverečků a koleček je léčba chřipky angínou. Plnost je tou správnou cestou!

Zdravotní záležitost? Pche, jen důkaz holčičí lenosti a nechuti se sem tam namydlit. Který gynekolog by nevzpínal ruce štěstím, které ho náhle potkalo, kdy pacientkám pod pubickým porostem přestala rašit jak vyrážka, tak filcky.

Adorace holení? Hle, nevyzrálост rozumu a duševní infantilita. Šál z bobří kůže kolem krku do módy, šibeniční provaz pro nepřizpůsobivší se.

Zločin, který se zpronevěruje ideálům přirozenosti a neposkvřené sexualitě by se měl trestat zaklapnutím mříží ruzyňské věznice, ve chvíli, kdy dotyčná se zrovna nachází na jejím pozemku. A žádné žiletky v dortech!

Nedalas mi, víš, a proto budeš trpět. A pak dáš. To si piš.

ŠOK!!! Krakonoš mstitelem

Po přečtení článku redaktora Panáčka o holení hrm, utekl Krakonoš z uzavřeného oddělení s rozhodnutím mstít se za civilizaci zničené Venušiny remízky, protože remízky, to je jeho. Dle vyšetřovatele Rubina z rožnovské městské policie by se Krakonošovi neměly dávat takové kraviny na čtení. „Každý přeci víme, jaký on je,“

dodává vyšetřovatel Garum. Mluvčí české policie Alena Drbová označila Krakonošovy zásahy za obzvláště brutální. Jako účinnou obranu doporučuje Drbová ženám nech hrmám zazníť opět v slavném chorálu zapocenosti a té skutečné erotičnosti.

SKUPINA I PROTEBE

Rozhovor s Jiřím Kačurem, vlastníkem jednoho páru varlat

Jste sodomita?

Nejsem, ačkoli proti lásce ke zvířatům nic nenamítám. Nestal jsem se jím spíše ze zvukomalebných důvodů. Ono počáteční S v mém sluchovém aparátu skutečně opodstatňuje svoji sykavkovitou a proto bych se raději stal Adamitou, kdyby je ovšem svého času nezdecimovali nějací husitští puritáni. Slyšel jsem ovšem, že redaktor Panáček holduje ve své garsoniéře adamitismu a tudíž si myslím, že má věc není ještě nadobro ztracena.

Byl byste ochoten zbičovat redaktora Panáčka? Zdarma nebo za úplatu?

Pokud by se ukázalo, že řeči redaktora Panáčka jsou pouhým chvástavým bludem a že nikdy neměl s Adamity a adamitismem nic společného, zbičoval bych jej s chutí i zdarma. Mám chuť se zpráskat zdarma také za jeho nápad, který jsem mu ovšem bohužel podsunul já, psát o tom starém vykutáleném francouzském psychopatovi, ale v tomto případě bych spíše požádal já vás, zdali byste mi nevyprášil kožich svým oblíbeným bičikem, o němž dobře vím, ačkoli si myslíte, že ho máte v horní zásuvce svého redakčního stolu dobře utajen. Nechci se ani domýšlet k čemu je vám dobrý, ale stále doufám, že jej používáte především na inzerty, kterým se zdá pět set korun za centimetr čtvereční inzertní plochy příliš. Ty bych bil a klidně i v kožené zástěře, neboť bych si nechtěl potřísnit jejich prašivou krví svoje kalhoty. Na nové nemám, a pokud budu dále pokračovat ve své redakční práci v časopisu AK-29, patrně ani nikdy mít nebudu, ale nevdám. Až se mi úplně rozpadnou, stanu se tak říkajíc adamitou přirozenou cestou.

Myslíte, že markýz de Sade usedl po pravici Kristově?

Jistě by se tam rád usadil a nejen to. Jistě by se po něm i rád plazil a olizoval krev z jeho hnisajících ran a kupodivu by to milému Ježíši nevdalo a pouze by ho to mohlo utvrdit v myšlence, že nakonec přeci jenom udělal dobře, když na sebe ten Kristův kříž vzal.

Není ta sexualita mírně nadhodnocena?

Nevím, jestli se ptáte toho pravého. Já si ještě donedávna při svém onanování vystačil s ohmataným balíčkem západoněmeckých černobílých fotografií, které jsem kdysi našel v náprsní tašce otceva koženého kabátu. Mimo jiné jsem po něm zdědil ještě tento kabátek a dlouhá léta mi dobře sloužil stejně jako ony erotické fotografie. Musím ovšem přiznat, že onen kabát dělal v podstatě z každého buď gestapáka anebo partyzána anebo estétka. Já jsem si v něm ovšem nepřipadal ani jako jeden z nich, ale to jen na okraj. Bohužel mi mé fotografie nedávno zmizely z dolní zásuvky mého redakčního stolu. Vás z takové hanebnosti nepodezírám, vy máte přeci svůj bičik, ale mám podezření, že za tím stojí buď ten zlotřilý

Panáček anebo ta nová uklízečka. Nevšiml jste si náhodou, že redaktor Panáček odbíhá poslední dobou na toaletu až příliš často? Myslím si, že tím pravým subjektem, kterého bychom se měli tázat po míře nadhodnocení sexuality v dnešním postmoderním světě, jsou především manželky a mohou to být jak manželky vlastní, tak manželky kolegů či kolegyň.

Jak mi začlo být všechno jedno

Dekadentně vše ponížít? Odhodlat se k odsouzení té zhýralé a v ohavnosti si rochnící společnosti? Ale proč? Odsuzovat nynější zavytí při orgasmu a nevšimat si zavytí v minulosti? Přijde nám to všechno teď nějaké příliš pokleslé a bez myšlenky? Ale ne. Ono nám to kvete všechno pod rukama, ovšem radši odsuzujeme, vyhledáváme nám nesympatické a na to také s ukazovákem natrčeným upozorňujeme. A kytičky rostou, a ptáci zpívají a támhle stařenka jde přes přechod a v tašce si nese syrečky a těší se, až si k nim zakousne chleba. Ono té oškřivosti je víc vidět, ale to nutně neznamená, že jí i víc je. Očekávat jen krásu a dobrotu? Ale vždyť by to byla nuda. S pobavením se zahledět na prázdný výraz kolemjdoucího a říct si:

ech co, právě jsem se nadejchnul, tak proč bych se chrchlal o životní prostor a ubíral tím prostor jinejm. Jsme součástí ekonomické deprivace lidí, no tak se nemáme co divit, že jsou skutečně deprimovaní. A odsuzovat deprimované? To je jako kdybychom si před nastoupenou četou kamenolomců z koncentráku dávali chlebíček a ksichtili se, že je na něm málo salátu.

Článek o...

Jistá témata jsou TABU a porušení TABU nebývá beztrestné. Komu by se líbilo číst o tom, jak S. V. vzal motorovou pilu a pustil se s ní nejdříve do svých morčat a potom do své manželky? Těžko říci, co se mu přitom honilo hlavou, ale kdo někdy pracoval s motorovou pilou, ví, že při tom není na nějaké hluboké myšlenky čas. S pravítkem je tomu ovšem úplně jinak, i když také s tímto nástrojem by se daly vyvádět pravé divy, o čemž by nám jistě mohl vyprávět redaktor Panáček.

Já jsem ovšem nedávno použil obyčejné rovné dřevěné pravítko ke zcela mírumilovnému účelu, ke kterému se pravítka odjakživa používala a tu a tam se snad ještě používají. Narýsoval jsem si s jeho pomocí, a nechyběla mi přitom ani obyčejná tužka tvrdosti číslo tři, úsečku. Pod takovým jednoduchým školním obrázkem se mohou skrývat ledasjaké asociace, ale ty tady nehodlám rozvíjet. Já jsem si prostřednictvím své úsečky vytvořil tzv. škálu tělesnosti začínající hmotou a končící duchem. Poté jsem si ale řekl, že jsem si ji vůbec

Dialogy o kráse

Krása lidství

krása nožů, blyštících se za zády kamarádovými

Krása filmových hvězd

Krása rozteklých dámských make-upů

Krása obchodních řetězců

Krása zotročených prodavaček

Krása neomezené dopravy

Krásný sešrotovaný renault na svodidle, km č. 57, dálnice D1

Krása hladké pleti

Krása odstraněných dámských bradavek

Krása svítivých blond vlasů

Krásný smrad čpící z otevřených barev na vlasy

Krása poledních přestávek

Krásné, když je nemáte

Krásný výběr antikoncepce

Krása použitých prezervativů v křovinách Karlova náměstí

Krása obecné vzdělanosti

Krása tupých primitivů rušících českou kulturu.

Krása mužské potence

Krása předčasné ejakulace

nemusel rýsovat, a že si mohu vystačit i s tím pravítkem, přičemž jednotlivé rysy označující milimetry a centimetry se pro mne staly různými dské sexuality tu začínající a tu zase končící. Holt pravítko.

Ve znamení dekadence

Pokusím se nenadávat, ale jen jaksi zakontemplovat nad tím, za čím se dere ono tabuizované lidské, to prosté člověčenství, které se nám schovalo kamsi za kabát společenského významu. Nechci se zabývat humanismem v tradičním a současně chápaném slova smyslu, vlastně ani humanistou nejsem, jen z hnízda sotva vylétlé ptáče. Neangažované, podotýkám. Otázka se mi však dere z pod zobáku. Ta otázka dí: „ Má duše ještě nějaký vzduch, to aristotelské inspiro, nesmrkla se jako fotbalová meruna hozená do fošny s připínáčky? Ne, pánové, není to duše mercedesu, byť toho nejnovějšího. Zklamu vás, dámy, není to ztracená duše milionáře, který ne a ne přijít. Je to prosté duševno a individuální kreativita z toho vyplývající.

Samotná duše se nestala zhovadilou, jen na své cestě poněkud změnila kurz. Směrem k tuposti a ozdobné dekadenci. V minulosti si lidé z vlastních sbírek postavili nějaké Národní divadlo (taková ta pěkná stavba na pražském nábřeží, kde ještě nestojí obchodní centrum).

Dnes kocovina Bartošové přejede celý jeho repertoár s razací tanku, i kdyby si v Rusalce uřvaly hlasy. Zato řvoucí žena v metru dokáže národ přivést takřka do několikadenní exaltace. Národní sebevědomí pak pozdvihne hokejový um mladého českého hejska. „Šešský rušišky šou žlatíí“, pominutě se buší do klávesnice a v tramvaji si mezitím někdo hystericky zakřičí. Tak, a honem rychle na youtube. Malá kulturní vložka.

„To jsme jako tak blbí?“ ozve se z natřískaných tříd státních i soukromých škol.

„To jako my o světě a kultuře nic nevíme?“ zahalekají vysoko pozdvížené nosy národní elity, jejichž jména uvězněná mezi nánosy titulů a ocenění sotva dýší.

Ne, ze skript, státních zkoušek a zuřivě touze po úspěchu se duch společnosti nepozdvihne. Jak pak vysvětlit, že inženýrů, magistrů filozofie a šikovných manažerů se českou kotlinou prohání jako staroegyptských kobylek a přitom se současná česká literatura nedá číst, hudba poslouchat a do programů kin je lepší nenahlížet? V těch několika individualitách, které se vzpírají současné (ne)kultuře pochopitelně nelze hledat řešení. Od politiky po umění tu není jediná DOBRÁ osobnost, člověk s charakterem velkého tvůrce, který sám, bez pomoci berliček médií a zdegenerování pomocí showbyznysových manažerů dosáhl velikosti DOBRÉ (jak skromné, ale nepostradatelné slůvko) osobnosti. Třeba už to ani jinak nejde. Děsivá představa.

Lidstvo potřebuje kulturu stejně jako fyzickou potravu a vzduch. Důkazem budiž pravěký lovec, který vedle lovu, rozmnožování se a vytváření sociálních vazeb, rovněž maloval na stěny a z hlíny splácával sošky. Nemaloval pro sběratele, netvořil pro finanční ohodnocení a snahu zalíbit se. Dělal to z vnitřní nutnosti ventilovat svoji kreativitu a vůli po vyjádření. Současným lidem je tato vůle rovněž dána, jen se odvíjí špatným směrem. Směrem ke vztyčeným prostředníčkům, kosočtverečkům a ... penězi ocenitelným povrchnostem. Vše, co se netýká sexu, vulgarit a ... peněz se stigmatizuje jako naivní a dětinské. Valící se rozbouřená řeka spermatu, práskot utržených dámských kalhotek, toť exprese doby. My ten orgasmus nemít, tak snad budeme oblizovat elektrické zásuvky. Pro rozkoš samozřejmě, ta jediná nám rozevívá víčka. Taková pěkná rozkoš, hezky zabalená v umolousaných bankovkách, ovanutá monotónní hudbou a s nožem zaraženým mezi lopatky všeho, co nemluví o šukání, kundách a čůracích.

Ale jo, to taky patří k životu, jak by řekla učitelka někde na přelomu prvního a druhého stupně základní školy při té cudné pohlavní výchově, ale nemusí nám z toho degenerovat knižní průmysl na prázdnou pornografii a číšet i z reklamy na šroubováky. To si pak člověk za pár let otevře pytlík s gumovými medvídky a nestačí zírat, co jim to vyrašilo mezi nohama. Svět se nestal potentnějším, aby svoji neuhazitelnou touhu musel prezentovat nad každým obrubníkem, to si jen ona neviditelná ruka k ruinování peněženek vybrala způsob, který lidstvo provozuje nejraději.

Erotika je znásilněná, kultura zprzněná, o politice lepší nemluvit a náboženství nikoho nezajímá.

Bodejt' by jo, to mě neuživí, zařve jeden z blýskajícího se Renaulta a kamsi odfrčí. Asi za babama. Dneska bral, snad mu dají.

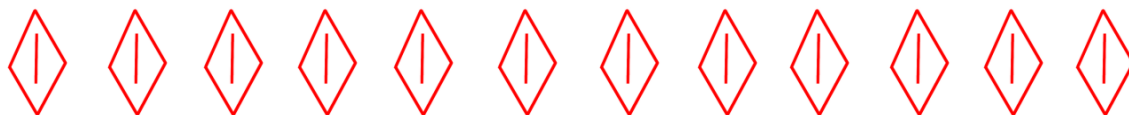

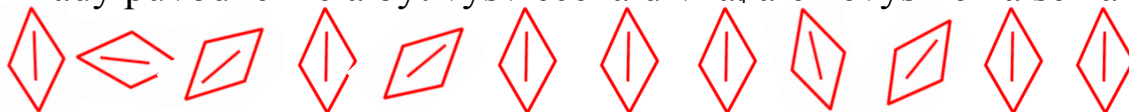
Proč zrovna Markýz?

Dílo sadisty Sadea je současnými slečinkami (obojího pohlaví, prosím) označováno jako nechutné, zvrhlé, násilnické a vím snad sám Markýz jakými dalšími přídomek je ještě častován. Je zavrhován i v době, kdy ty samé slečinky pojídají kečup připomínající laboratorní hmotu, do telefonu se častují slovy: „Přijed' mě vošukat, vole.“ a využívají ten samý internet, který je skladištěm tak rozsáhlého pornoprůmyslu, že by s kategorizací nabízených položek měl problémy i sám Markýz.

Samotný zakladatel sadismu mluví o všem možném, zasviněné potraviny, umělé vaginy, kamery zatřčené mezi stydké pysky, veřejně organizované soutěže o nejvíce osouloženou ženu, onanistické maratony či změna pohlaví by mu však možná způsobily červené ruměnce na tvářích a cudné sražení pat. Pakliže se zrovna nepozvratíte z fekálních a násilnických popisů, můžete v knize předzvěst uvedených radovánek objevit. Hra na kočku a myš, hra na pána a spotřebovávaného, hra na totalitu a demokracii, záleží jen na tom, kdo bude pána onanovat efektivněji a kdo mu nastrčí zadnici blíže k nosu, onomu smyslovému ústrojí, libujícímu si ve smradu a sračkách. V době, kdy je násilný sex takovou černou ovčí módou, je přesto ovčí, je divu, že není zneužit jako AKCE! PŘI NÁKUPU TĚSNÍČÍCH PODVAZKŮ A SADY BIČÍKŮ JEDEN MARKÝZ ZDARMA! Děkujeme, paragon, ještě razítko, děkujeme. Nashledanou.

Tady původně měla být vysvlečená dívka, ale nevysvlékla se nám.

Lidstvo i s celým okolním vesmírem mají nesmírné štěstí, že existují pouze dvě pohlaví. Pokud by existovalo byť i jen jedno navíc, realita by se stala natolik nestálou a nejistou, že by mohla co chvíli implodovat. Už s nynějším stavem má chuděra práce nad hlavu.

Až padnu na kolena, padnete mi ke kolenou, holomci.

Ježíš byl ukřižován proto, abychom si navěky uvědomovali, že za pravdu patří člověku trest nejvyšší. Za pravdu doživotně bez moučníčku, směšní pravdičkové.

Inzerce

- * Nabízím za odvoz klavír s ukrytým hugenotem ve vnitřnostech. 3829
- * Nabízím raritní mříž, o kterou bili lvové. Cena dohodou. 48392
- * S 50% slevou nabízím použitý silikonový erekční kroužek. Možný odběr více kusů. 938
- * Prodam, něco, nevím co, ale jsem obsesivní, tak prodám, něco, nevím co. 7823

On hledá ji

- * Strašně dlouho jsem nešukal, ozvi se. 7283
- * Strašně dlouho jsem šukal, ozvi se. 98398

Ona hledá jeho

- * Hledám lásku až do skonání věků, jsem pohledná, mám ráda procházky přírodou a příjemný večer se sklenkou vína. 873
- * Zakletá princezna hledá svého prince na bílém koni. Zn. trpaslíci. 983

Ono hledá to

- * Zaběhlo se nám štěňátko. slyší na jméno

Soutěž

Zasoutěžíme si o pobyt na hrádku, který se stal protagonistou ve filmu 120 dní Sodomy.

Nikam nepište.

Nic nehádejte.

Najdeme si vás sami.

A k výhře vás donutíme.

Požár v antikvariátu

Jiří Kačur si zapálil cigaretu nad doutnajícími zbytky svého obchodu. Správcová mu právě přinesla vše, co stihla zachránit. Před ním se tak objevilo několik svazků Stalinových spisů, příručka o chovu prasat a desáté vydání Početní knihy pro reálná gymnasia. Kačur si zapálil další cigaretu a zapřemýšlel se o událostech posledního týdne.

V rámci odpočinku od obchodnických záležitostí se každoročně odporoučel na týden do tatranských lázní. Den před odjezdem pozval několik svých přátel, jmenovitě Chába s Panáčkem na decentní posezení nad láhví retsiny.

To, že skončili v nevěstinci, nebylo záměrem, ale pouze následkem retsinou ovíněné mysli. Tak byl nejmenovaný pražský noční podnik nucen strpět přítomnost této trojice. Po rozpačitém vstupu a rozkoukání se po všech těch hlubokých výstřížích se jazyk pánů rozvázal a hovor začal nabývat na tempu. Kačur vyprávěl na svém klíně usazeným slečnám o knihách, které tiše spí pod nánosy prachu v jeho skladu, Cháb hovořil o říjení jaků a Panáček každé kolem se mihnuvší sukni nabízel, že jí načrtne jako akt. Přestal s tím ve chvíli, kdy zjistil, že si ve své roztržitosti zapomněl náčrtník. Když ho přece jen našel, nemohl najít tužku, takže z kreslení nebylo nic. To už měl Kačur na stole druhou láhev šampusu a jeho hovor začínal být odvázanější a ruka na stehnech přisedící dívky neposednější. Své místo však neopouštěl, na rozdíl od Chába s Panáčkem, kteří čas od času zmizeli v pokojích s některou ze slečen. Popis tamějšího dění, by dosavadní něžnou poetiku příběhu doslova zaškrtil, proto bude lepší se ho zdržet. Dodejme jen, že pohled na vracející se pány i dívčiny nebyl zrovna příjemný.

Před Kačurem se objevila třetí láhev šampusu a v její polovině začal zpívat papuánské domorodé písně, byť dosud netušil, že na Papue vůbec nějakí domorodci žijí. Panáček se zatím vracel z několikáté návštěvy sousedního pokoje, plivajíc za sebou přední i zadní zuby jako drobtý chleba troušené při cestě do neznáma. Obrátil se ke Kačurovi a mezi krvavými chrchli zachrochtal, že mu došly peníze. Kačur se vztyčil a zahalekal, že není žádná papuánská babička a obchody ne a ne šlapat. Načež se obrátil k obsluze a divokými gesty a zvuky si poručil další láhev, pro představu již čtvrtou. Vypil sotva polovinu, pak byl z podniku vyveden. Že neměl příjemné vstávání, nemusíme dodávat. Expres do Tater stihl až na počtvrté. Rovněž zbývající přátelé si již dlouho nepozdrželi. Panáček byl však po svých radovánkách v takovém stavu, že musel být odvezen na nosítkách příslušníky pražské záchranné služby a na JIPce si pobyl ještě několik dalších dní. Cháb byl, mumlaje cosi o býčích zápasech, podpírán dvojicí slečen a doprovázen až na tramvajovou zastávku. Kdoví, zda se vůbec dostal domů a jestli ano, tak s kolika nepřeraženými končetinami.

Jiří Kačur zaklapl právě oceněnou knihu, zapálil si cigaretu a otevřel další.

Týden nemytá vagína.

7 kapsli-7 dnu-o 7 cm delsi

[Po nebyvalém úspěchu v USA a v Evropě, je Max Pene nyní k dostání i v Česku.](#)

Působí daleko rychleji než jakékoliv jiné prostředky a zaručuje větší úd a lepší sex. Max Pene je zcela přírodní produkt. Nemá žádné vedlejší účinky a je naprosto spolehlivý v jakémkoliv věku. Není zapotřebí lékařského předpisu a bude vám doručen v diskretním obalu bez nápisů.

Pokud je hladina cGMP nízká, bude erekce malá a slabá, nepotrvá dlouho a neumožní kvalitní milování. Pokud ale bude hladina cGMP vysoká, bude erekce dlouhá, velká a

Brno

Expressem do Brna

Pokusím se vylíčit svůj listopadový výlet do Brna. Bez důvodu, pouze s následkem. Stál za hovno, jako všechno, co se současné české kotliny týče.

Cestu vlakem mezi jednotlivými Hlavními nádražími podrobně nepopíši. Pouze skupinka středoškolaček na protějším sedadle mi utkvěla v paměti. Mluvily o škole. O škole. O škole. Já o škole nikdy nemluvil. Nechápal jsem, proč o ní mám hovořit v době, kdy jsem chtěl střílet z praku, lovit hrouzky, koukat holkám pod sukně a psát sprostý básničky. To bylo na základce, na střední jsem o ní také nerad mluvil. Začala se brát moc vážně, já ji nikdy moc vážně nebral. Zastávka Brno, Hlavní nádraží. Davy slečen a chlapců, co mluví o škole. O škole. O škole. Mířili na festival fakult. Všichni jeli do Brna, aby viděli festival fakult. Já tam nešel. Nikdy nechodím na podobné festivaly. Ty mraky lidí mě děsí, ty štosy letáček mi navozují úzkost. Tu nepříjemnou. Ne úzkost, kterou pocítujeme nad zprávou, oznamující nám, že jsme právě vyhráli miliónovou sázku, byť jsme dosud po celý život žmolali v ruce nanejvýš několik stokorunových bankovek. Sen, kdy utíkám před neznámým zločincem a ne a ne odlepit nohy od země. Takový pocit mívám v davu. Čím více hlav, tím silněji k sobě dlažba nohy tiskne. Mimochodem, jel jsem do Brna. Nejel jsem na festival fakult. Prostě jsem jel do Brna. Nikdy nemluví o škole a jen tak, bez důvodu jsem jel do Brna. Je-li mít důvod nutností, je jím má cesta o Brna. Nikdy nenavštěvuji festivaly fakult a jel jsem do Brna. Mladé dívky mají poměr mezi šíří ramen a boky v průmětu o devět centimetrů menší než mladí chlapci a mluví o škole. Ve chvíli, kdy rozdíl vzroste na panáct centimetrů, mluví o zaměstnání. O zaměstnání. O dětech. O krizi středního věku mluví v okamžiku dvaceticentimetrového rozdílu. O smrti nikdy nemluví. Pouze chodí na hřbitovy. Já na hřbitovy nikdy nechodím, pouze na pohřby. Ten úzký přechod mezi životem a smrtí, mezi ztuhlým polenem v rubáši a kremační pecí mě vzrušuje. Exaltuje mě do té míry, že jsem opustil partnerku, přestal navštěvovat laciné pražské bordely a ukájet se chodím pouze do kremační márnice, kde onanuji skryt pod stolem s rakví do kanoucíh slz pozůstalých. Masturbuji v kolumbáreích mezi popel zesnulých. Jedu do Brna. Jedu do krematoria.

Najdi deset rozdílů

podívej se hrmo
to je naše Brno

Všiml sis i chybějícího penisu vlevo?